

Εγκλήματα ΠΟΥ ΣΥΤΚΛΟΝΙΣΑΝ την Ελλάδα

ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΗ ΧΙΟΝΗ, ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ – ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΟΥ, ΥΠ. ΔΙΔ.
ΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο Παναγιώτης Φραντζής, προερχόμενος από εύπορη οικογένεια, με μητέρα δασκάλα πιάνου και πατέρα εμπορικό αντιπρόσωπο, το 1986 είναι φοιτητής της ΑΣΟΕΕ. Παράλληλα εργάζεται σε ένα γραφείο και συνθηρίζει σχολώντας να πηγαίνει σε μια καφετέρια κοντά στη δουλειά. Εκεί συναντά τη Ζωή Γαρμάνη, μαθήτριά του λυκείου. Έρωτας με την πρώτη ματιά. Σύντομα γίνονται ζευγάρι και ξεκινά μια σχέση πραγματικά θυελλώδης: χωρίζουν και ξανασιμίζουν πολλές φορές, οι αντιπαράθεσες τους είναι τέτοιες έντασης και συχνότητας που σε καμιά περίπτωση δεν μπορούν να χαρακτηριστούν «ερωτικά καυγαδάκια». Οι χαρακτήρες τους μοιάζουν αταίριαστοι και το μίγμα που δημιουργούν είναι εκρηκτικό. Παρόλα αυτά, παντρεύονται το Νοέμβριο του 1986, μα ούτε κι ο έγγαμος βίος συμβάλλει στην εξομάλυνση των διαφορών τους. Το αντίθετο μάλιστα.

Εκείνη είναι όμορφη και της αρέσει να βγαίνει και να διασκεδάζει, ενίοτε και να φλερτάρει, ενώ εκείνος είναι πιο κλειστός τύπος, που θέλει, όμως, να την εξουσιάζει κι οι τσακωμοί τους αρχίζουν να γίνονται εντονότεροι και να ξεπερνούν τα όρια. Μάρτυρες τον είδαν να την κακομεταχειρίζεται στην πλατεία του Αγίου Νικολάου και γνωστοί τους κατέθεσαν ότι ο Φραντζής νοσηλεύτηκε στο ΚΑΤ μετά από «συζυγική συμπλοκή», όπου χτύπησε το πόδι του και κυκλοφορούσε για ένα διάστημα με πατερίτσες.

Το βράδυ της 24ης Ιουνίου 1987 επιστρέφουν μετά από διασκέδαση προς στο σπίτι τους, στην οδό Νεμέσεως 21, στα Κάτω Πατήσια. Η Ζωή θέλει να

κούλες, τα φόρτωσε στο αυτοκίνητό του και τα πέταξε σε διάφορους γειτονικούς κάδους απορριμμάτων.

Το σχέδιο, όσο περνούσε η ώρα, του φαινόταν πραγματοποιήσιμο. Τα απορριματοφόρα του Δήμου θα πολτοποιούσαν άμεσα τα μέλη και θα τα μετέφεραν σύντομα στη χωματερή. Κατόπιν ο ίδιος θα διήλωνε στην αστυνομία την εξαφάνιση της συζύγου του και πιθανότατα άλλη μια μυστηριώδης ανεξκνίαστη υπόθεση θα είχε προστεθεί στο αρχείο της Αστυνομίας, όπως συνέβη και σε τόσες άλλες περιπτώσεις. Από την άλλη, ακόμα κι αν με κάποιο τρόπο ανακαλύπτονταν τα ανθρώπινα μέλη πριν την περισυλλογή από τα απορριματοφόρα, η πιθανότητα αναγνώρισης του πτώματος ήταν εξαιρετικά μικρή. Ας μην ξεχνάμε ότι βρισκόμαστε στο έτος 1987, όπου πολύ λίγοι άνθρωποι καταλάβαιναν τί σημαίνει D.N.A.!

Το πρωινό της 25ης Ιουνίου ο συλλέκτης Κώστας Βουζίκης ψάχνοντας στους κάδους της ίδιας περιοχής για γραμματόσημα σε φακέλους αλληλογραφίας ανακάλυψε τη μια από τις σακκούλες, ειδοποίησε έντρομος την αστυνομία και σύντομα είχε, πλέον, συμπληρωθεί ολόκληρο το φρικιαστικό παζλ του κορμιού της Ζωής, το όνομα της οποίας παρέμενε ακόμα άγνωστο στις αρχές. Πράγματι το κεφάλι της, που βρέθηκε στον κάδο που βρισκόταν στη γωνία των οδών Πιπίνου και Αχαρνών, ήταν τόσο κακοποιημένο, που τα φυσιογνωμικά χαρακτηριστικά δεν ξεχώριζαν ούτε κατ' ελάχιστο.

Το ελάχιστο, όμως, εκείνο στοιχείο που θα οδηγούσε την αστυνομία στη διελύκανση του εγκλήματος και στον Παναγιώτη Φραντζή εν τέλει βρέθηκε και δεν ήταν άλλο, παρά ένα κομματάκι χαρτί. Μια ματωμένη απόδειξη αγοράς από το κρεοπωλείο του Αναστασίου Δριμούση. Αν δεν είχε βρεθεί αυτό το στοιχείο σε μια από τις πλαστικές σακκούλες, ίσως σε αυτό το τεύχος η στήλη να αναφερόταν σε κάποια άλλη υπόθεση και το όνομα «Φραντζής» να μην είχε καμιά εγκληματική προέκταση σήμερα. Η ημερομηνία και η ώρα της αγοράς αναγράφονταν καθαρά και ο κρεοπωλής θυμήθηκε έναν έναν τους πελάτες που πέρασαν από το κατάστημά του τη συγκεκριμένη ημέρα, αφού είχε παρέλθει διάστημα μόνο μιας εβδομάδας. Μεταξύ αυτών κι ο δράστης, ο οποίος πρόλαβε και παραδόθηκε στις αρχές το ίδιο απόγευμα.

Στο δικαστήριο ο κατηγορούμενος αρνείται πεισματικά την εκδοχή του ιατροδικαστή περί στραγγαλισμού κι επιμένει ότι η Ζωή χτύπησε στο κεφάλι πέφτοντας από το σπρώξιμό του και πέθανε ακαριαία από εγκεφαλική κάκωση. Δικαιολογείται για τα όσα ακολούθησαν λέγοντας ότι μόλις κατάλαβε τι είχε γίνει κυριεύθηκε από πανικό και δεν ήξερε τί έκανε: «Δεν την σκότωσα εγώ. Χτύπησε πάνω στον καβγά. Ό,τι έγινε μετά, το έκανα για να εξαφανίσω το πτώμα, γιατί πανικοβλήθηκα και φοβήθηκα!»

Ο ιατροδικαστής είναι κάθετος και η έκθεσή του αναφέρει ρητά και με σαφήνεια ότι στους πνεύμονες του θύματος διαπιστώθηκαν ασφυκτικά φαινόμενα. Ο Εισαγγελέας στην αγόρευσή του εξαντλεί κάθε σκληρότητα και υποστηρίζει ότι κανένα ζώο του ζωικού βασιλείου δεν θα έκανε τέτοιο έγκλημα!

Ο Φραντζής την 1η Οκτωβρίου 1988 καταδικάζεται για ανθρωποκτονία από πρόθεση ιδιαιτέρως απεχθή από δράστη ιδιαίτερα επικίνδυνο, καθώς και για περιύβριση νεκρού σε ποινή ισόβιας κάθειρξης και φυλάκισης 2 ετών (μειοψήφησαν δύο δικαστές, οι οποίοι συντάχθηκαν με την άποψη του Εισαγγελέα, που ζήτησε την ποινή του θανάτου) και οδηγείται στη Δικαστική Φυλακή Κορυδαλλού. Άσκησε έφεση, η οποία εκδικάστηκε το 1991 και απορρίφθηκε ως ανυποστήρικτη, αφού ο Φραντζής δεν παρουσιάστηκε στο δικαστήριο, καθώς νοσηλεύταν στο νοσοκομείο της φυλακής με γαστρορραγία. Οι δικηγόροι του ζητούν αναβολή, όμως η ιατροδικαστική έκθεση που προσκομίζεται στο δικαστήριο αναφέρει ότι ο Φραντζής αρνήθηκε να εξεταστεί στο νοσοκομείο κι έτσι η έφεση απορρίπτεται ως ανυποστήρικτη.

ΣΗΜ.: Το άρθρο αυτό του Διονύση Χιόνη δημοσιεύτηκε στο 6ο Τεύχος του Περιοδικού «The Art of Crime», τον Νοέμβριο του 2007. Ο Παναγιώτης Φραντζής είχε ήδη αποφυλακιστεί, από τις 20 Οκτωβρίου του 2005. Σήμερα έχει κάνει νέα οικογένεια, ασχολείται με την μουσική και διατηρεί ένα mini market.

Εφιάλτης θερινής νυκτός: η περίπτωση του Π. Φραντζή

συνεχίσουν την έξοδό τους, ο Παναγιώτης διαφωνεί και μόλις περνάνε την πόρτα, ξεσπάει ο τελευταίος – και μεγαλύτερος – καυγάς. Η σύζυγός του με αφορμή τη διαφωνία τους, ξέσπασε σε βρισιές, του επιτέθηκε και προσπάθησε να τον χτυπήσει, εκείνος βγήκε εκτός εαυτού όταν άκουσε τη Ζωή να τον αποκαλεί «ανίκανο», της όρμησε, την απώθησε βίαια και σύμφωνα με τον ίδιο: «Κάποια στιγμή την έσπρωξα καθώς παλεύαμε και έπεσε με το πίσω μέρος του κεφαλιού της στην κάτω γωνιά του κρεβατιού. Έμεινε ακίνητη. Όταν άρχισα να συνέρχομαι από την εξάλλη κατάσταση που βρισκόμουν, τα έχασα, δεν ήξερα τι να κάνω. Για μισή ώρα την έβλεπα και την ξανάβλεπα έχοντας τα λογικά μου τελείως χαμένα. Κανένα δεν θα πίστευε ότι πέθανε επάνω στον καβγά». Σύμφωνα με την άλλη –κι επικρατέστερη– εκδοχή που κατέθεσε ο αρμόδιος ιατροδικαστής η Ζωή είχε στραγγαλιστεί!

Στα αμέσως επόμενα λεπτά της εσωτερικής συναισθηματικής σύγκρουσης το ένστικτο της αυτοσυντήρησης τελικά επικράτησε των τύψεων που τον κατέκλυζαν κι έτσι, αντί να παραδοθεί, αποφάσισε να συγκαλύψει το έγκλημα. Αν και βρισκόταν σε κατάσταση πανικού, η ευφυΐα του συνέβαλε στην κατάστροψη ενός πλάνου εξαφάνισης των ίκνων της πράξης του, το οποίο εκ των προτέρων έμοιαζε να διαθέτει αρκετές πιθανότητες να αποβεί θετικό για το σκοπό του. Με τα όσα ακολούθησαν ο Φραντζής έμελλε να γράψει το όνομά του σε περίοπτη θέση στα ελληνικά αστυνομικά χρονικά.

Μετέφερε το πτώμα της γυναίκας του στη μπανιέρα και με σύνεργα ένα κρητικό μαχαίράκι – σουβενίρ και ένα σφυρί το τεμάχισε από τις 03.30 μέχρι τις 07.00 σε 16 κομμάτια... Πολλές φορές κατά τη διάρκεια της αιματηρής διαδικασίας σταμάτησε κι έκανε εμετό, ενώ έκλαιγε συνέχεια. Το κεφάλι το έκοψε από το λαιμό, για να εξαφανιστούν τα ίχνη του στραγγαλισμού σύμφωνα με τον ιατροδικαστή, το χαράκωσε σε πολλά σημεία και αφαίρεσε τα μάτια, ώστε η γυναίκα που λάτρευε παθολογικά να καταστεί μη αναγνωρίσιμη και σχεδόν άμορφη μάζα κρέατος. Τοποθέτησε τα κομμάτια σε πλαστικές σακ-